

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Zuzany Bystřické a soudců JUDr. Kateřiny Mrázové, Ph.D., a JUDr. Faisala Husseiného, Ph.D., v právní věci

žalobce: **J. P.**
bytem X.
zastoupeného advokátem JUDr. Jaromírem Heto
sídlem Na Kopci 5121, 760 01 Zlín

proti

žalovanému: **Generální ředitelství cel**
sídlem Budějovická 7, 140 96 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 10. 2015, č. j. 51563-2/2015-900000-304.4,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění

I. Vymezení věci

1. V záhlaví označeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Celního úřadu pro Zlínský kraj (dále též „celní úřad“) ze dne 30. 6. 2015, č. j. 21702-6/2015-640000-12. Tímto rozhodnutím celní úřad žalobci předsal náhradu nákladů na fyzickou likvidaci zabraného lihu ve výši 80 281 Kč, včetně stanovení splatnosti a způsobu platby.
2. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že ze správního spisu zjistil, že dne 26. 10. 2012 zajistil tehdejší celní úřad v letištním hangáru, jenž byl ve vlastnictví společnosti CIS-AIR, spol. s r.o., tam skladovaných 28 962,16 l lihovin. Uvedená společnost tvrdila, že není vlastníkem lihovin a předložila k tomu smlouvu o pronájmu nebytových prostor, kterou uzavřela s žalobcem. Dále uvedla, že k uskladnění lihovin došlo bez vědomí společnosti. Z ústního jednání provedeného dne 13. 5. 2013 se žalobcem vyplynulo, že tento si pronajal nebytové prostory uvedené společnosti, a že část skladovací haly na základě doporučení neznámé osoby ústně pronajal jiné neznámé osobě za účelem uskladnění 10 palet jemu neznámého zboží. Celní úřad vydal ve vztahu k žalobci rozhodnutí dne 16. 5. 2013, č. j. 20628-3/2013-640000-31, o zajištění vybraných výrobků. Dále celní úřad rozhodl dne 10. 3. 2014, č. j. 11709-2/2014-640000-12, o zabrání uvedených lihovin žalobci. Rozhodnutím ze dne 30. 5. 2014, č. j. 11709-5/2014-640000-12, byla žalobci stanovena náhrada nákladů za uskladnění zajištěných vybraných výrobků, o jejichž zabrání bylo dříve rozhodnuto. Fyzická likvidace zabraných vybraných výrobků proběhla ve dnech 21. 4. 2015, 22. 4. 2015 a 15. 5. 2015, o čemž byly sepsány likvidační protokoly. Dne 30. 6. 2015 pak celní úřad vydal prvostupňové rozhodnutí o náhradě nákladů na likvidaci zabraného lihu.
3. Žalovaný dále upozornil, že nyní jde o řízení o odvolání proti stanoveným nákladům na fyzickou likvidaci zabraného lihu a nikoliv o přezkum rozhodnutí o zajištění vybraných výrobků, o vyměření spotřební daně z lihu, o zajištění vybraných výrobků anebo o občanskoprávní řízení o náhradě škody. Řízení o zajištění vybraných výrobků a o vyměření spotřební daně z lihu, včetně přezkumu rozhodnutí o zajištění vybraných výrobků, již byly pravomocně ukončeny a byla v nich vypořádána námitka žalobce o zjišťování osob, které výrobky do hangáru umístily. Proto není důvod se takovými námitkami znovu zabývat. K občanskoprávnímu řízení o náhradě škody ani nebyly celní orgány příslušné.
4. Žalovaný dále odmítl námitku žalobce, že nebyl majitelem propadnutého zboží, neboť vztahem žalobce k vybraným výrobkům se celní orgány opakovaně zabývaly ve všech shora citovaných rozhodnutích, včetně řízení o vyměření spotřební daně z lihu, a dospěly k závěru, že byť žalobce nebyl vlastníkem zajištěného a posléze zabraného zboží, lze jej s ohledem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2009, č. j. 7 Afs 69/2007-85, považovat za skladovatele tohoto zboží. K tomu žalovaný zdůraznil, že z jednání žalobce bylo hlavně zřejmé, že vybrané výrobky uchovával před znehodnocením, popř. odcizením.
5. Podle § 42d odst. 3 věty druhé zákona č. 353/2003 Sb., o spotřebních daních, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o spotřebních daních“), platí, že zničení vybraných výrobků se provede na náklady původního vlastníka, popř. osoby, u níž byly vybrané výrobky zjištěny. Žalovaný i prvostupňový celní úřad citované ustanovení respektovali, a

proto byla náhrada nákladů na zničení vybraných výrobků předepsána žalobci, tedy osobě, u které byly vybrané výrobky zjištěny – v letištním hangáru, který měl žalobce pronajatý. Zákon nestanoví, jak se mylně domníval žalobce, že zničení vybraných výrobků se provede na náklady účastníka řízení o zajištění takových výrobků, popř. o zabránění vybraných výrobků. Žalobci byla stanovena náhrada uvedených nákladů na základě spisového materiálu. Z něj plyne, že žalobce byl účastníkem jak řízení o zajištění vybraných výrobků, tak řízení o jejich zabránění. V této věci však bylo podstatné, že vybrané výrobky byly u žalobce zjištěny.

6. Žalovaný dále poukázal na § 43e odst. 2 zákona o spotřebních daních, podle něhož předepíše správce daně náhradu nákladů na fyzickou likvidaci vybraných výrobků nejpozději do 60 dnů ode dne jejich fyzické likvidace. Přitom v posuzované věci byla ukončena fyzická likvidace vybraných výrobků dne 15. 5. 2015 ve 12:30 hod. a napadené rozhodnutí bylo vydáno dne 30. 6. 2015 (žalobci doručeno dne 1. 7. 2015), což bylo učiněno v zákonem stanovené lhůtě. Napadené rozhodnutí tak bylo vydáno v souladu s platnými právními předpisy.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

7. Proti rozhodnutí žalovaného podal žalobce včas žalobu. Porušení zákona spatřoval i v předchozím postupu správce daně, který byl jednak podkladem pro rozhodnutí o spotřební dani z lihu za zdaňovací období říjen 2012 a jednak pro určení žalobce jako povinného platit náklady na fyzickou likvidaci zabraného lihu. Vybrané výrobky byly nejprve dne 26. 10. 2012 zajištěny celním úřadem v letištním hangáru, jenž byl ve vlastnictví společnosti CIZ-AIR International, spol. s r.o. Uvedená společnost tvrdila, že není vlastníkem lihovin, a že k uskladnění lihovin došlo bez jejího vědomí, přičemž předložila smlouvu o pronájmu nebytových prostor, kterou dne 18. 11. 2011 uzavřela s žalobcem. Teprve až dne 13. 5. 2013 zahájil celní úřad řízení s žalobcem, na jehož základě vydal rozhodnutí o zajištění vybraných výrobků v množství 28 962,16 l lihovin různých druhů (nomenklatury 2208) s obsahem 100,98 hl etanolu žalobci.
8. Žalobce nebyl účasten zajištění zboží, neměl žádnou možnost k ověření totožnosti výrobků (množství, druh a obsah etanolu). Protože nebyl vlastníkem zajištěného zboží, neměl potřebu rozhodnutí o zajištění zpochybňovat (nemohl předložit doklad o zdanění zboží, když ani nevěděl, o jaké zboží se jednalo). Již v předchozím řízení žalobce tvrdil, že smlouva o nájmu je neplatná, přesto ji celní úřad nadále považoval za smlouvu o výpůjčce dle občanského zákoníku. Žalovaným poukazovaná smlouva o pronájmu ze dne 18. 11. 2011 stanovila, že hala bude dle dohody stran rozdělena materiálem společnosti CIZ-AIR International, spol. s r.o. pro účely užívání žalobcem, avšak k tomuto rozdělení nikdy nedošlo. Charakter dohody mezi žalobcem a osobou, která vybrané výrobky do hangáru dovezla a žalobci za jeho využití zaplatila částku 8 000 Kč, jednoznačně odpovídá smlouvě o nájmu nebytového prostoru, nikoliv smlouvě skladovací dle obchodního zákoníku.
9. Neznámá osoba si skutečně od žalobce pronajala za úplatu 8 000 Kč prostory v letištním hangáru za účelem uložení žalobci neznámého zboží na paletách, přičemž zabrala v hangáru určitou plochu. Užívání plochy hangáru bylo stanoveno na jeden měsíc a v této lhůtě mělo být zboží z letištního hangáru vyzvednuto. V případě této dohody nebylo rozhodné, zda žalobce byl oprávněn či nikoliv tyto prostory pronajmout. Žalobce

nezjišťoval, co má být obsahem ukládaných deseti palet, avšak nic nenasvědčovalo tomu, že mělo jít o zboží nezdaněné nebo podléhající zákonným omezením. Navíc neuzavíral smlouvu o skladování, nýbrž poskytoval k pronájmu plochu hangáru nezbytnou k uložení palet. Žalobce se jakýmkoliv způsobem nepodílel na skladování vybraných výrobků, nebyl z tohoto důvodu plátcem spotřební daně a není ani subjektem povinným platit náklady na fyzickou likvidaci zabraného lihu.

10. Celní úřad i žalovaný nesprávně aplikovali na daný případ § 4 odst. 1 písm. f), § 42d odst. 3 a § 66 odst. 1 písm. c) zákona o spotřebních daních a porušili i ustanovení daňového řádu o dokazování. Jelikož v dané věci nešlo o skladování, byl také nepřipadný odkaz žalovaného na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 7 Afs 69/2007-85. Žalobce skutečně nevěděl o existenci vybraných výrobků na plastem zakrytých paletách a ani o tom, že jde o nezdaněné zboží.
11. Podle příkazu k prohlídce jiných prostor a pozemků vydaného Okresním soudem ve Zlíně dne 24. 10. 2012, č. j. 0 Nt 1517/2012, byly předmětem policejní prohlídky dle jednotlivých bodů v tomto příkazu mj. budova letištního hangáru, motorové vozidlo a nákladní přívěs (vše specifikováno v uvedeném příkazu a v žalobě, včetně jmen a příjmení fyzických a právnických osob jako provozovatelů či vlastníků). Vzhledem k tomu požadoval žalobce v řízení o zajištění zboží i v daňovém řízení, aby byla zjištěna úloha třetích osob při použití nebytových prostor v letištním hangáru, a aby byly využity poznatky Útvaru pro odhalování organizovaného zločinu (vyšetřování vedeno pod č. j. ÚOOZ-1845/TČ-2012-200437) a poznatky celních orgánů oprávněných vést vyšetřování v daňových trestních věcech. Dosud žalobci nebyly sděleny žádné poznatky o úloze třetích osob.
12. Žalobce dále správnímu orgánu vytýkal, že zajištění zboží bylo provedeno u společnosti Cis-Air International, spol. s r.o. již dne 26. 10. 2012, přičemž dle tvrzení žalovaného byly odebrány i vzorky a proveden rozbor z CTL, avšak po zastavení řízení vůči uvedené společnosti byly vybrané výrobky opětovně zajištěny rozhodnutím, tentokrát adresovaným žalobci, aniž by měl možnost se přesvědčit o charakteru vybraných výrobků, včetně jeho množství a sazbách daně. Žalobci nebyly předloženy vzorky a ani výsledky z CTL. Podle žalobce byl porušen daňový řád, konkrétně jeho ustanovení o dokazování, neboť žalobce se nemohl přesvědčit o zásadních skutečnostech (po uplynutí více než půl roku po prvním zajištění vybraných výrobků), které by mohl využít v daňovém řízení nebo v řízeních souvisejících. Pokud celní úřad odebral vzorky a měl k dispozici výsledky rozboru z CTL, měl ihned po vydání rozhodnutí o zajištění seznámit žalobce s těmito rozboru a předat mu vzorky k dalšímu posouzení. Žalovaný i celní úřad tak porušili současně vnitřní služební předpis o odběru vzorků, což mohlo mít vliv na rozhodnutí ve věci. Současně žalobce poukázal na to, že neměl možnost být u zajištění zboží a zjistit jeho druh, popř. množství.
13. Žalovaný se nevypořádal ani se skutečností, že zajištěné vybrané výrobky byly opatřeny etiketami s označením výrobců PIXAR s.r.o. Olomouc a Likérka Drak s.r.o. Chvalčov. Spokojil se pouze se sdělením těchto firem, že nejsou vlastníky zajištěných výrobků a ani takové výrobky ve svých prostorách neskladují. Žalovaný se dále nevyjádřil k otázce koliků na zajištěných lahvích, zda jsou pravé či nikoliv, a jak byly z celního úřadu, popř. z kterého, distribuovány.

14. Napadené rozhodnutí o náhradě nákladů na fyzickou likvidaci zabraného lihu bylo vydáno žalobci, který se nijak na skladování vybraných výrobků nepodílel. Celní úřad a žalovaný tak porušil nejen § 42d odst. 3 zákona o spotřebních daních, ale i § 92 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“), zejména v odstavci 2 a 5. Vzhledem k dikci § 42d odst. 3 věta druhá zákona o spotřebních daních, žalobce poukázal na to, že původní vlastník vybraných výrobků zjištěn nebyl a žalobce nebyl při fyzickém zajištění vybraných výrobků (původně byly zajištěny jiné osoby), nemohl se tak přesvědčit o množství ani druhu zajištěných výrobků a ani o tom, že šlo o výrobky podléhající spotřební dani.
15. S ohledem na výše uvedené žalobce soudu navrhl, aby rozhodnutí žalovaného, jakož i jemu předcházející rozhodnutí celního úřadu, zrušil pro nezákonnost.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

16. Ve vyjádření ze dne 25. 2. 2016 žalovaný zopakoval podstatné body napadeného rozhodnutí a současně tak reagoval na žalobcem uplatněné žalobní námitky. Uvedl, že tři podstatné části žaloby obsahují žalobní body již uplatněné v žalobě pod sp. zn. 29 Af 68/2015, v jejímž rámci krajský soud projedná vyměření spotřební daně z lihu žalobci. V nyní projednávané věci však jde o předpis náhrady nákladů na fyzickou likvidaci zabraného lihu. Z procesní opatrnosti se však žalovaný vyjádřil i k těmto žalobním bodům.
17. Pokud jde o „smlouvu o pronájmu nebytových prostor“ ze dne 18. 11. 2011, pak žalovaný setrval na tom, že uzavřená smlouva má náležitosti smlouvy o výpůjčce a je třeba na ni hledět jako na platnou, byť žalobce tvrdí opak.
18. K žalobcem tvrzené podnájemní smlouvě, kterou měl ústně uzavřít na základě doporučení neznámé osoby s jinou neznámou osobou za účelem uskladnění palet neznámého zboží, žalovaný uvedl, že ohledně prokázání existence takové smlouvy leželo důkazní břemeno na žalobci. Žalobce sice přislíbil obstatat nějaké informace o osobě, která si u něj zboží uskladnila, avšak dosud nic nedoložil (viz protokol o zajištění výrobků ze dne 13. 5. 2013, č. j. 20628-2/2013-640000-31). Rovněž vyjádření žalobce v podané žalobě zůstala jen nedoloženými tvrzeními. Tvrzení označil za účelová s cílem zprostit se následků, které vyplývají ze skladování vybraných výrobků v množství, které přesahuje množství pro osobní spotřebu.
19. Žalovaný nesouhlasil s tvrzením žalobce, že na věc není možno aplikovat rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2009, č. j. 7 Afs 69/2007-85, a měl za to, že vymezení pojmu „skladování“, kterým se rozsudek zabýval, lze v dané věci plně aplikovat a žalobce lze považovat za skladovatele. V této souvislosti žalovaný poukázal na to, že žalobce věděl o tom, že v prostorách, které měl „pronajaty“ (resp. vypůjčeny), se nachází 10 palet zboží. K tomu žalobce dále uváděl, že chtěl získat finanční prostředky. Jako bývalému majiteli společnosti CIS-AIR International, spol. s r.o. však muselo být žalobci známo, co stanoví právní předpisy.
20. Žalobce dále v žalobě poukazoval na příkaz k prohlídce jiných prostor a pozemků, který vydal Okresní soud ve Zlíně dne 24. 10. 2012, č. j. 0 Nt 1517/2012, a uváděl, které věci měly být předmětem této prohlídky. Vzhledem k předmětu řízení v této věci žalovaný poukázal na to, že nyní přezkoumávaným rozhodnutím nebylo rozhodováno v trestní věci

a ani o tom, zda žalobce spáchal trestný čin. Chtěl-li žalobce zjišťovat úlohu třetích osob v souvislosti se zajištěnými lihovinami, bylo jeho právem nahlédnout do trestního spisu. Pokud tak učinil, nemohou celní orgány posuzovat.

21. Žalobce dále rozporoval zajištěné zboží a k tomu žalovaný uvedl, že žalobce byl přítomen u sepisu zmiňovaného protokolu o zajištění vybraných výrobků, rozhodnutí o zajištění vybraných výrobků mu bylo doručeno a měl možnost nahlédnout do daňového spisu. Rozhodnutí o zajištění vybraných výrobků rovněž mohl napadnout odvoláním. Skutečnost, že podal odvolání opožděně a poté jej vzal zpět, nemůže mít za následek, že jeho odvolání bude následně projednáváno v řízení, které se týká náhrady nákladů na fyzickou likvidaci zabraného lihu. Pokud se žalobce vyjadřoval ke kolkům na lihovinách, pak k tomu žalovaný uvedl, že v nyní posuzované věci nejde o správní delikt podle zákona č. 307/2013 Sb., o povinném značení lihu, ve znění pozdějších předpisů. Proto vyjádření k této otázce považoval za nadbytečné.
22. Otázkou náhrady nákladů na fyzickou likvidaci se žalobce zabýval pouze v závěru žaloby. S ohledem na ust. § 42d odst. 3 věty druhé zákona o spotřebních daní je zcela irrelevantní to, komu byly vybrané výrobky „původně“ zajištěny nebo zda se žalobce přesvědčil o množství a druhu výrobků. V dané věci byla známa osoba, u níž byly vybrané výrobky zjištěny, což byl žalobce. Že existoval nějaký „původní vlastník“ sice žalobce tvrdil, avšak nic v tomto ohledu neprokázal. K poukazu žalobce na § 92 odst. 2 a 5 daňového řádu žalovaný uvedl, že v projednávaném případě byly správcem daně zjištěny skutečnosti pro správné zjištění a stanovení daně, avšak toto nemá vliv na nyní projednávané stanovení nákladů na fyzickou likvidaci zabraného lihu. Ačkoliv správce daně prokazuje skutečnosti rozhodné pro uplatnění následků za porušení povinnosti při správě daní, nemá povinnost prokazovat vlastní tvrzení žalobce, tedy existenci podnájemní smlouvy uzavřené s neznámou osobou za účelem uskladnění deseti palet neznámého zboží. Důkazní břemeno ohledně prokázání existence takové smlouvy leží na žalobci, který však tvrzení nedoložil.
23. S ohledem na výše uvedené žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl jako nedůvodnou.

IV. Rozhodnutí Krajského soudu v Brně ze dne 11. 12. 2017, č. j. 29 Af 121/2015-28

24. Předmětem soudního přezkumu bylo správní rozhodnutí, kterým byla žalobci předepsána náhrada nákladů na fyzickou likvidaci zabraného lihu ve výši 80.281 Kč a dále určena splatnost a způsob této platby. Celní úřad a žalovaný určili jako osobu povinnou žalobce ve smyslu § 42d odst. 3 věta druhá zákona o spotřebních daních, podle něhož se provede zničení vybraných výrobků na náklady původního vlastníka, popř. osoby, u níž byly vybrané výrobky zjištěny. Správní orgány se přitom odkazovaly na skutková zjištění, z nichž bylo vycházeno při stanovení spotřební daně z lihu za zdaňovací období říjen 2012 (platební výměr celního úřadu ze dne 15. 8. 2014 a zamítavé rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 5. 2015), a to především v tom, že ačkoliv žalobce nebyl vlastníkem vybraného zboží, bylo jej možno považovat za skladovatele tohoto zboží s odkazem na rozsudek NSS ze dne 26. 2. 2009, č. j. 7 Afs 69/2007-85. Proto byla náhrada nákladů na zničení vybraných výrobků předepsána osobě, u které byly vybrané výrobky zjištěny, tedy v hangáru, jenž měl žalobce pronajatý. S uvedenými závěry žalovaného se však krajský soud neztotožnil.
25. Ačkoliv žalovaný v napadeném rozhodnutí zdůrazňoval, že předmětné řízení se týkalo pouze nákladů na fyzickou likvidaci vybraných výrobků a nikoliv vyměření spotřební

daně z lihu za zajištěné vybrané výrobky, které dle něj nesouviselo s nyní posuzovanou věcí, nebylo možno podle názoru soudu odhlédnout od skutkových zjištění a následné právní kvalifikace provedené právě v předchozím řízení o vyměření spotřební daně z lihu. Totožná skutková zjištění v řízení o spotřební dani z lihu (zachycena ve správním spise) byla rovněž užita v nyní přezkoumávané věci. Závěry učiněné žalovaným v rozhodnutí ze dne 27. 5. 2015, č. j. 10931-7/2015-900000-304.4, o vyměření spotřební daně z lihu žalobci ve výši 2 877 930 Kč, byly podrobeny soudnímu přezkumu ve správním soudnictví, přičemž Krajský soud v Brně toto rozhodnutí žalovaného zrušil rozsudkem ze dne 5. 12. 2017, č. j. 29 Af 68/2015-64. Krajský soud ve věci mj. konstatoval, že v případě žalobce nebyl prokázán kvalifikovaný vztah k vybraným výrobkům ani jejich skladování.

26. Z rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 5. 12. 2017, č. j. 29 Af 68/2015-64, mj. vyplývá: *„Krajský soud zjistil, že žalobce v nyní přezkoumávané věci vybrané výrobky (lihoviny) v množství větším než pro svoji potřebu a u nichž nebylo prokázáno, že jde o výrobky zdaněné či od daně osvobozené, neskladoval a ani nedopravoval ve smyslu § 4 odst. 1 písm. f) zákona o spotřebních daních, a proto není ani plátcem spotřební daně z lihu podle § 66 odst. 1 písm. c) zákona o spotřebních daních.*
27. Ze stejných důvodů pak žalobce nemohl odpovídat za náklady na fyzickou likvidaci zajištěných vybraných výrobků, neboť zničení vybraných výrobků se provede na náklady původního vlastníka, popř. osoby, u níž byly vybrané výrobky zajištěny. Přitom provedenými skutkovými zjištěními nebylo prokázáno, že by měl žalobce jakýkoliv vztah ke skladovaným výrobkům.
28. Pokud mělo být provedeno zničení vybraných výrobků na náklady původního vlastníka, popř. osoby, u níž byly tyto výrobky zjištěny ve smyslu § 42d odst. 3 věta druhá zákona o spotřebních daních, pak pod toto ustanovení nebylo možno žalobce podřadit, neboť nebyl jejich vlastníkem, původním vlastníkem ani detentorem, u něhož by byly vybrané výrobky zjištěny. V této souvislosti krajský soud uvádí, stejně jako u věci přezkoumávané pod sp. zn. 29 Af 68/2015-64, že celní orgány jakkoliv nerespektovaly výpovědi žalobce do protokolů (ze dne 13. 5. 2013 a 24. 6. 2013), včetně jeho tvrzení v průběhu správního řízení a v odvolání, kde jasně svoji vůli a přístup k vybraným výrobkům vyjádřil. Žalovaný neslyšel na argumentaci žalobce a situaci při zjišťování rozhodných skutečností v průběhu správního řízení si zjednodušil tím, že pravděpodobné vlastníky či detentory vybraných výrobků nevyhledal a věc uzavřel tak, že žalobce vybrané výrobky skladoval. Nebyl tak správný závěr celních orgánů o tom, že žalobce se stal plátcem daně, protože výrobky skladoval. Současně nebyl správný jejich závěr o tom, že ze stejného titulu měl žalobce povinnost nést náklady na zničení těchto lihovin. Zjištění tedy nebylo možné vyhodnotit tak, že jde o situaci uvedenou v § 42d odst. 3 věty druhé zákona o spotřebních daních.
29. Z hlediska povinnosti hradit náklady na likvidaci vybraných výrobků nebyl žalobce původním vlastníkem těchto vybraných výrobků, ani jejich skladovatelem či detentorem a vybrané výrobky nebyly ani zjištěny u žalobce (ani v prostorách části hangáru, jež podnájal nebo poskytl jiné osobě k užívání). Nebylo tedy prokázáno, že žalobce je osobou povinnou hradit náklady na zničení vybraných výrobků.

30. Z výše uvedených důvodů krajský soud shledal rozhodnutí žalovaného nezákonným a nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“), pročež jej zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 1 a 4 s.ř.s.).

V. Rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 9. 2018, č. j. 10 Afs 45/2018-44

31. Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost žalovaného jako důvodnou a shora označeným rozhodnutím rozsudek krajského soudu ze dne 11. 12. 2017 zrušil a věc krajskému soudu vrátil k dalšímu řízení.
32. Podle § 42d odst. 3 zákona o spotřebních daních naloží celní úřad se zabranými vybranými výrobky tak, že je zničí. Zničení vybraných výrobků se provede na náklady původního vlastníka, popřípadě osoby, u níž byly vybrané výrobky zjištěny.
33. NSS souhlasil s žalovaným v tom, že o povinnosti nést náklady na zničení vybraných výrobků lze rozhodnout bez ohledu na to, komu a zda vůbec byla vyměřena spotřební daň. Je však třeba zabývat se otázkou vztahu mezi tím, kdo vybrané výrobky skladuje nebo kdo je má v detenci, a tím, u koho *byly zjištěny*.
34. Zničený (§ 42d odst. 3 zákona o spotřebních daních) mohou být jen ty vybrané výrobky, které již předtím na základě rozhodnutí celního úřadu propadly nebo byly zabrány (§ 42d odst. 1). (To, zda mají vybrané výrobky propadnout, nebo být zabrány, se odvíjí od toho, zda je, či není znám jejich vlastník; faktické důsledky však budou stejné.) Propadnout nebo být zabrány mohou být jen ty vybrané výrobky, které již předtím byly zajištěny (§ 42) a nebyly uvolněny (§ 42c). Zajistit lze jen ty vybrané výrobky, které jsou buď dopravovány (§ 42 odst. 1), nebo skladovány (§ 42 odst. 2).
35. Plátcem spotřební daně podle § 4 odst. 1 písm. f) zákona o spotřebních daních je pak osoba, která *skladuje nebo dopravuje vybrané výrobky, aniž prokáže, že se jedná o vybrané výrobky pro osobní spotřebu, nebo uvádí do volného daňového oběhu vybrané výrobky, aniž prokáže, že se jedná o vybrané výrobky zdaněné, nebo pokud neprokáže způsob jejich nabytí oprávněně bez daně; za daň společně a nerozdílně odpovídá také právnická nebo fyzická osoba, která se na uvedeném skladování nebo dopravě podílela*. Je tak patrné, že zákon přímo nespojuje platební povinnost ke spotřební dani s povinností nést též náklady na zničení vybraných výrobků. Z povahy věci ale plyne, že ve skutečnosti zpravidla bude možno u osoby, u níž byly vybrané výrobky zjištěny, dovodit nějaký vztah k dopravě či skladování (např. osoba poskytne prostor pro uložení vybraných výrobků, poskytne vozidlo pro jejich přepravu), protože jinak by ji celní úřad nemohl ani ztotožnit a vyzvat ji, aby výrobky vydala, popřípadě jí je odebrat (§ 42 odst. 4 zákona o spotřebních daních).
36. Žalobce ve svém vyjádření např. upozornil, že budou-li vybrané výrobky nalezeny na veřejném prostranství, nikdo se k nim nebude hlásit. V nynější věci je ale situace odlišná - vybrané výrobky byly nalezeny v uzamčeném prostoru, k němuž měl žalobce právní vztah, do nějž měl přístup, a který dal do podnájmu neznámé osobě.
37. Podle NSS ze vztahu výše probíraných ustanovení plyne, že i u osoby, u níž byly vybrané výrobky zjištěny, je důležité, jaký byl její vztah k vybraným výrobkům a zda měla něco společného s jejich skladováním, resp. s jejich uložením v hangáru. Sám žalobce ve správním řízení uvedl, že vyhověl neznámému muži, který si od něj chtěl pronajmout část

skladovací haly, dostal od něj zaplacenou měsíční částku za podnájem, svěřil mu klíče od hangáru a byl svědkem toho, jak jsou z auta skládány palety se zbožím, o němž se ovšem blíže nezajímal. Krajský soud v bodě [52] rozsudku popsal, že žalobce fakticky užíval prostory v hangáru, podnájemal je případným zájemcům a hodlal je dát do podnájmu i v posuzovaném případě. Rovněž se krajský soud zmínil o předaných klíčích. V bodě [53] však krajský soud uzavřel, že nemůže obstát žalovaného úvaha, podle níž byly výrobky zjištěny v hangáru, který měl žalobce pronaját. Žalobce za daných skutkových okolností podle krajského soudu jakkoliv nenakládal (ani jako s věcí cizí) s vybranými výrobky, nebyl jejich detentorem a už vůbec ne skladovatelem. Pouhý fakt, že vybrané výrobky byly nalezeny v prostorách, které jinak žalobce běžně užíval, podle krajského soudu neznamenal, že žalobce byl osobou, *u níž byly vybrané výrobky zjištěny*.

38. NSS souhlasil s tím, že tento *pouhý* fakt nevedl spolehlivě k závěru, že žalobce byl osobou povinnou k náhradě nákladů na zničení vybraných výrobků. Ve správním řízení se ale celní orgány nespokojily s pouhou skutečností, že výrobky byly umístěny v prostoru, s nímž disponoval žalobce, ale hodnotily i související okolnosti, které vypovídaly o tom, že žalobce se do celé situace dostal nikoli bez vlastního přičinění, ale svým (minimálně) velmi neopatrným jednáním (měl vliv na to, co bude v prostoru umístěno, dal prostor do podnájmu neznámému člověku, neuzavřel s ním písemnou smlouvu, o povahu zboží se nezajímal). Jsou-li vybrané výrobky umístěny v prostoru, který patří konkrétní osobě, ta ho využívá a výrobky se tam nedostaly bez jejího vědomí (protiprávně), vycházejí celní orgány důvodně z toho, že u této konkrétní osoby byly výrobky zjištěny. V následném řízení může osoba vyvrátit tuto prvotní domněnku a i žalobce tuto možnost dostal, jeho tvrzení však pro celní orgány nebyla přesvědčivá.
39. Právě popsané okolnosti byly rovněž předmětem rozhodnutí o vyměření spotřební daně, navazujícího rozsudku krajského soudu a konečně rušícího rozsudku NSS ve věci sp. zn. 7 Afs 18/2018. NSS v předešlém řízení nepovažoval za uspokojivou žalobcovu verzi těchto okolností, na rozdíl od krajského soudu.
40. Protože způsob, jakým krajský soud hodnotil tyto okolnosti pro účely vyměření spotřební daně, v očích NSS neobstál, a správný úsudek o nich je důležitý i pro nyní projednávanou věc, bude vhodné (přestože nikoliv nezbytné), aby krajský soud nejprve rozhodl o žalobě proti vyměření daně, tj. o tom, zda žalobce byl skladovatelem ve smyslu § 4 odst. 1 písm. f) zákona o spotřebních daních (a ve smyslu rozsudku NSS ze dne 26. 2. 2009, č. j. 7 Afs 69/2007-85, č. 2533/2012 Sb. NSS, který vykládá „*skladování*“ i jako *detenci*). Shledá-li, že byl skladovatelem, je tím dáno, že byl i osobou, u níž byly vybrané výrobky zajištěny. I pokud však krajský soud dospěje k závěru, že žalobce nebyl skladovatelem, a tedy osobou povinnou ke spotřební dani, stále ještě může být *osobou, u níž byly výrobky zjištěny*. Vztah takové osoby k vybraným výrobkům nemusí být zdaleka tak těsný jako u skladovatele, tj. není nutné, aby žalobce měl nad vybranými výrobky uloženými v jeho prostorách faktickou či právní moc. Krajský soud však musí znovu zhodnotit, nakolik se žalobci podařilo svými tvrzeními vyvrátit prvotní verzi celních orgánů (tj. že žalobce dával prostor do podnájmu za úplatu, mohl ovlivnit, co v něm bude skladováno, a výslovně souhlasil s tím, aby si u něj blíže neurčená osoba uložila blíže neurčené výrobky).

VI. Jednání u krajského soudu dne 1. 12. 2020

41. Po vrácení věci od NSS nařídil krajský soud k projednání věci opětovné jednání, a to na den 1. 12. 2020. Při něm setrvali zástupci obou účastníků řízení v dosavadní argumentaci. Zástupce žalobce k tvrzením žalovaného uvedl, že žalobce neměl k zajištěným vybraným výrobkům žádný vztah a neskladoval je. Sice měl nadále přístup ke klíčům od hangáru, a tedy i do prostor, kde byly vybrané výrobky uloženy, ale to z toho důvodu, aby si tam mohl uložit i jiné věci. Prostor nebyl v žádném případě stísněný. Nešlo z toho dovodit, že žalobce tak ovládal uskladněné lihoviny. Ty ho nezajímaly, ostatně nevěděl, že jsou tam uskladněny. Žalobce si podnájmem prostoru jen chtěl přivydělat 8 000 Kč k důchodu. Je na zvážení, zda tato naivita žalobce, mohla skutečně vést až k placení daleko vyšších částek, např. na náhradu nákladů na fyzickou likvidaci zabraného lihu. Při jednání účastníci řízení nečinili další důkazní návrhy. K důkazu nebyly prováděny ani listiny obsažené ve správním spise, když správním spisem se dle recentní judikatury NSS dokazování neprovádí. Po provedeném jednání byl v předmětné věci vyhlášen rozsudek.

VII. Nové posouzení věci Krajským soudem v Brně

42. Zdejší soud v mezích žalobních bodů přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i předcházející rozhodnutí celního úřadu, včetně řízení předcházejících jejich vydání, a při vázanosti právním názorem vysloveným NSS v jeho zrušujícím předchozím rozsudku nově shledal, že **žaloba není důvodná**.
43. Předmětem soudního přezkumu je správní rozhodnutí, kterým byla žalobci předepsána náhrada nákladů na fyzickou likvidaci zabraného lihu ve výši 80 281 Kč a dále určena splatnost a způsob této platby. Celní úřad a žalovaný určili jako osobu povinnou žalobce ve smyslu § 42d odst. 3 věta druhá zákona o spotřebních daních, podle něhož se provede zničení vybraných výrobků na náklady původního vlastníka, popř. osoby, u níž byly vybrané výrobky zjištěny. Správní orgány se přitom odkazovaly na skutková zjištění, z nichž bylo vycházeno při stanovení spotřební daně z lihu za zdaňovací období říjen 2012 (platební výměr celního úřadu ze dne 15. 8. 2014 a zamítavé rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 5. 2015), a to především v tom, že ačkoliv žalobce nebyl vlastníkem vybraného zboží, bylo jej možno považovat za skladovatele tohoto zboží s odkazem na rozsudek NSS ze dne 26. 2. 2009, č. j. 7 Afs 69/2007-85. Proto byla náhrada nákladů na zničení vybraných výrobků předepsána osobě (žalobci), u které byly vybrané výrobky zjištěny, tedy v hangáru, jenž měl žalobce pronajatý. Uvedeným závěrům žalovaného ve vazbě na zrušovací rozsudek NSS krajský soud tentokrát přisvědčil. Dopad na rozhodnutí měl i další zrušovací rozsudek NSS ze dne 5. 4. 2018, č. j. 7 Afs 18/2018-27, jenž se týkal spotřební daně z lihu, která byla žalobci vyměřena právě v souvislosti s těmito zajištěnými vybranými výrobky (v tomto směru krajský soud odkazuje ještě na jeho nový rozsudek ve věci spotřební daně ze dne 1. 12. 2020, č. j. 29 Af 68/2015-128).
44. Podle § 42d odst. 3 zákona o spotřebních daních naloží celní úřad se zabranými vybranými výrobky tak, že je zničí. Zničení vybraných výrobků se provede na náklady původního vlastníka, popřípadě osoby, u níž byly vybrané výrobky zjištěny.
45. O povinnosti nést náklady na zničení vybraných výrobků lze rozhodnout bez ohledu na to, komu a zda vůbec byla vyměřena spotřební daň. Je však třeba zabývat se otázkou vztahu mezi tím, kdo vybrané výrobky skladuje nebo kdo je má v detenci, a tím, u koho *byly zjištěny*.

46. Zničený mohou být podle § 42d odst. 3 zákona o spotřebních daních jen ty vybrané výrobky, které již předtím na základě rozhodnutí celního úřadu propadly nebo byly zabráný (§ 42d odst. 1). To, zda mají vybrané výrobky propadnout anebo být zabráný, se odvíjí od toho, zda je, či není znám jejich vlastník; faktické důsledky však budou stejné. Propadnout nebo být zabráný mohou být jen ty vybrané výrobky, které již předtím byly zajištěny (§ 42) a nebyly uvolněny (§ 42c). Zajistit lze jen ty vybrané výrobky, které jsou buď dopravovány (§ 42 odst. 1) nebo skladovány (§ 42 odst. 2).
47. Plátcem spotřební daně podle § 4 odst. 1 písm. f) zákona o spotřebních daních je pak osoba, která *skladuje nebo dopravuje vybrané výrobky, aniž prokáže, že se jedná o vybrané výrobky pro osobní spotřebu, nebo uvádí do volného daňového oběhu vybrané výrobky, aniž prokáže, že se jedná o vybrané výrobky zdaněné, nebo pokud neprokáže způsob jejich nabytí oprávněně bez daně; za daň společně a nerozdílně odpovídá také právnická nebo fyzická osoba, která se na uvedeném skladování nebo dopravě podílela*. Je tak patrné, že zákon přímo nespojuje platební povinnost ke spotřební dani s povinností nést též náklady na zničení vybraných výrobků. Z povahy věci ale plyne, že ve skutečnosti zpravidla bude možno u osoby, u níž byly vybrané výrobky zjištěny, dovodit nějaký vztah k dopravě či skladování (např. osoba poskytne prostor pro uložení vybraných výrobků, poskytne vozidlo pro jejich přepravu), protože jinak by ji celní úřad nemohl ani ztotožnit a vyzvat ji, aby výrobky vydala, popřípadě jí je odebrat (§ 42 odst. 4 zákona o spotřebních daních).
48. V nynější věci nebyly nalezeny vybrané výrobky na veřejném prostranství, nýbrž byly nalezeny v uzamčeném prostoru, k němuž měl žalobce právní vztah, do něž měl přístup, a který dal do podnájmu neznámé osobě.
49. Z výše citovaných ustanovení i podle NSS plyne, že také u osoby, u níž byly vybrané výrobky zjištěny, je důležité, jaký byl její vztah k vybraným výrobkům a zda měla něco společného s jejich skladováním, resp. s jejich uložením v hangáru. Sám žalobce ve správním řízení uvedl, že vyhověl neznámému muži, který si od něj chtěl pronajmout část skladovací haly, dostal od něj zaplacenou měsíční částku za podnájem, svěřil mu klíče od hangáru a byl svědkem toho, jak jsou z auta skládány palety se zbožím, o které se ovšem blíže nezajímal. Žalobce fakticky užíval prostory v hangáru, podnájemal je případným zájemcům a hodlal je dát do podnájmu i v posuzovaném případě. Došlo také k předání klíčů, ke kterým ale měl nadále žalobce přístup. Výrobky pak byly celním úřadem zjištěny v hangáru, který měl žalobce pronajmat.
50. Podle názoru NSS ve zrušovacím rozsudku se „*Ve správním řízení celní orgány nespokojily s pouhou skutečností, že výrobky byly umístěny v prostoru, s nímž disponoval žalobce, nýbrž hodnotily také související okolnosti, které vypovídaly o tom, že žalobce se do celé situace dostal nikoli bez vlastního přičinění, ale svým (minimálně) velmi neopatrným jednáním (měl vliv na to, co bude v prostoru umístěno, dal prostor do podnájmu neznámému člověku, neuzavřel s ním písemnou smlouvu, o povahu zboží se nezajímal)*. Jsou-li vybrané výrobky umístěny v prostoru, který patří konkrétní osobě, ta ho využívá a výrobky se tam nedostaly bez jejího vědomí (protiprávně), vycházejí celní orgány důvodně z toho, že u této konkrétní osoby byly výrobky zjištěny. V následném řízení může osoba vyvrátit tuto prvotní domněnku a i žalobce tuto možnost dostal, jeho tvrzení však pro celní orgány nebyla přesvědčivá.“ Žalobce tak byl osobou povinnou k náhradě nákladů na zničení vybraných výrobků.

51. V posuzované věci tedy bylo prokázáno, že žalobce je osobou, u níž byly vybrané výrobky zjištěny. Vybrané výrobky byly zjištěny v hangáru, jenž měl žalobce pronajatý. Podnajímutí této části hangáru další osobě se žalobci nepodařilo prokázat. Žalobce sice tvrdil, že vybrané výrobky nejsou v jeho vlastnictví, nemá k nim žádný vztah, nevěděl nic o tom, co je to za výrobky, nebyl jejich skladovatelem ani dopravcem, přesto byly zjištěny u něj, v části letištního skladu, kterou měl pronajatou.
52. NSS k tomu ve zrušovacím rozsudku uvedl, že *„i kdyby žalobce nebyl jejich skladovatelem, a tedy osobou povinnou ke spotřební dani, stále ještě může být osobou, u níž byly výrobky zjištěny. Vztah takové osoby k vybraným výrobkům nemusí být zdaleka tak těsný jako u skladovatele, tj. není nutné, aby žalobce měl nad vybranými výrobky uloženými v jeho prostorách faktickou či právní moc.“* Zde pak platí § 42d odst. 3 věta druhá zákona o spotřebních daních, podle něhož celní úřad provede zničení vybraných výrobků na náklady původního vlastníka, popř. osoby, u níž byly vybrané výrobky zjištěny. Proto byla náhrada nákladů na zničení vybraných výrobků předepsána žalobci, neboť u něj byly vybrané výrobky zjištěny, tj. v části letištního hangáru, jenž měl žalobce pronajatý.
53. Dopad na rozhodnutí měl i další zrušovací rozsudek NSS ze dne 5. 4. 2018, č. j. 7 Afs 18/2018-27, jenž se týkal spotřební daně z lihu, která byla žalobci vyměřena právě v souvislosti se těmito zajištěnými vybranými výrobky. Na základě tohoto rozsudku NSS znovu rozhodoval Krajský soud v Brně ve věci spotřební daně z lihu u těchto zajištěných vybraných výrobků (rozsudek ze dne 1. 12. 2020, č. j. 29 Af 68/2015-128) a v intencích závazného právního názoru nadřízeného soudu dospěl k závěru, že *„se žalobce ocitl v důkazní nouzi a jeho tvrzení o možné skutkové verzi případu o podnajímutí části hangáru další osobě pro účely složení zboží nebylo jinými důkazy potvrzeno (takovými důkazy žalobce nedisponoval, ani je nepředkládal). Žalobce si o průběhu jednání s cizí zatím blíže neustanovenou osobou ohledně navedení a uskladnění vybraných výrobků nepořizoval žádné důkazy. Tato cizí osoba také nesplnila slib, že následující den přiveze žalobci návrh podnájemní smlouvy. Žalobce tak neměl jak svá tvrzení důkazy doložit. Ve shodě s žalovaným proto lze uzavřít, že žalobce neunesl důkazní břemeno, které na něm spočívalo, ve vztahu k jeho tvrzením o skutkové verzi případu (zboží neskladoval a neměl k němu žádný vztah). Potvrzení pravdivosti skutkové verze žalobce o uskladnění neznámého zboží neznámým mužem dalším důkazem je důležitá i pro to, že na tomto základě by se žalobce zbavil povinnosti platit spotřební daň z lihu. NSS vyslovil v tomto ohledu obavu, když právě výpověď samotného účastníka řízení není výpovědí nezainteresované osoby, nýbrž jde o výpověď osoby, která z povahy věci má jednoznačný zájem na tom, přesvědčit soud o své verzi případu, neboť jedině tak se zbaví daňové povinnosti.“*
54. NSS sice nevyloučil, že by osobou daňově odpovědnou za vybrané výrobky mohl být onen neznámý padesátiletý muž, s nímž žalobce měl uzavřít podnájemní smlouvu, avšak současně označil za nepravděpodobné, že by žalobce uzavřel podnájemní smlouvu s někým, koho vůbec neznal, svěřil mu klíče od hangáru a umožnil mu do něj či z něj cokoliv přivážet či odvážet. V této souvislosti NSS upozornil na to, že pokud by celní orgány a správní soudy akceptovaly takové přenesení odpovědnosti na neznámou osobu, ponechaly by jednoduchou cestu, jak fakticky znemožnit v podobných situacích vyměření spotřební daně z lihu či z dalších vybraných výrobků pouhým poukazem na to, že s nezdaněnými vyobrazenými výrobky, které byly nalezeny

v mých prostorách, nemám nic společného, neboť si je v mých prostorách uložil někdo, komu jsem to sice umožnil předáním klíčů, ale koho vůbec neznám, a nemohu ho tedy identifikovat.

55. *V nyní posuzovaném případě byly výrobky zajištěny v hangáru pronajatém žalobci. Celní úřad ani žalovaný nedohledali žádnou osobu, která by k nim měla kvalifikovanější vztah než žalobce, a to zejména proto, že žalobce sám neidentifikoval osobu, která si u něj měla údajně výrobky uložit, přestože celnímu úřadu slíbil, že tak učiní. Žalobci se nepodařilo prokázat, že neměl k zajištěným výrobkům kvalifikovaný vztah, a že nebyl skladovatelem tohoto zboží. S ohledem na výtky Nejvyššího správního soudu ve zrušovacím rozsudku nepostačovalo uvěřit žalobcově skutkové verzi, která nebyla ničím doložena, že vůbec neznal onoho muže, kterému údajně podnájal prostor v hangáru a svěřil mu od něj klíče. Celní úřad tak mohl těžko určit jinou osobu, která by měla k zajištěným výrobkům užší vztah.“*
56. *Vzhledem ke shora uvedeným skutkovým zjištěním a závěrům o nich (dle rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 1. 12. 2020, č. j. 29 Af 68/2015-128, ve věci spotřební daně z lihu u těchto zajištěných vybraných výrobků) je zřejmé, že se žalobci svými tvrzeními (tj. že dával prostor do podnájmu za úplatu, nemohl ovlivnit, co v něm bude skladováno, a výslovně souhlasil s tím, aby si u něj blíže neurčená osoba uložila blíže neurčené výrobky) nepodařilo vyvrátit prvotní verzi celních orgánů.*
57. *K dostatečnosti zkoumání okolností z trestního řízení celním úřadem krajský soud z rozsudku zdejšího soudu ze dne 1. 12. 2020, č. j. 29 Af 68/2015-128, ve věci spotřební daně z lihu, zjistil, že „z usnesení Celního úřadu pro Zlínský kraj ze dne 7. 5. 2014, sp. zn. Z-6407/TS-14/2013, č. j. 1414-36/2014-640000-71 (je součástí spisového materiálu) vyplývá, že V. K. a V. D. přijeli vozidlem do letištního skladu a umístili tam vybrané výrobky. Příkaz k tomu, aby zboží do letištního skladu dopravili, dal V. K. R. S. a V. D. jeho nadřízený R. M. Jak R. S., tak i R. M. pak k otázce dopravy a uskladnění zboží v letištním skladu odmítli vypovídat. Z toho vyplývá, že oba řidiči (V. K. a V. D.) na základě jim uděleného příkazu pouze zboží zavezli do letištního skladu a tam ho uskladnili, čímž jejich úloha skončila. Užší vztah ke zboží neměli. Byli pouhými „vykonavateli“ zájmů jiné osoby. Zde lze ještě poukázat na protokol Celního úřadu pro Zlínský kraj o zajištění vybraných výrobků ze dne 13. 5. 2013 č. j. 20628-2/2013-640000-31 (str. 3), z něhož je zřejmé, že k naskladnění zboží došlo s vědomím žalobce, který byl při naskladňování přítomen (žalobce toto vysvětloval tak, že šel zkontrolovat, zda tam cizí osoby nedělají nepořádek, zboží ho nezajímalo). Z uvedeného dokumentu by naopak bylo možné dovodit jistý žalobcův vztah k vybraným výrobkům (bez přiblížení k dalším důležitým okolnostem) z důvodu jeho přítomnosti při naskladnění oproti dalším shora uvedeným osobám (dopravce, osoby podílející se na dopravě, osoba neznámého padesátiletého muže).*
58. *Pokud jde o identitu onoho „neznámého padesátiletého muže“, z výše zmíněného usnesení Celního úřadu pro Zlínský kraj (ze dne 7. 5. 2014, sp. zn. Z-6407/TS-14/2013, č. j. 1414-36/2014-640000-71), pak příslušné orgány provedly s žalobcem rekognici dle § 104b zákona č. 141/1961 Sb., o trestním řízení soudním (trestní řád), ve znění pozdějších předpisů, právě kvůli jeho tvrzení, že by opětovně poznal „neznámé osoby, jež do prostoru letištního skladu lihoviny dopravily a tam uskladnily“. Při této rekognici však žalobce nebyl schopen žádnou z osob, které mu byly ukázány, poznat. Ani v tomto směru tedy nebyly získány žádné důkazy o iniciativě cizích osob ve vztahu ke skladování vybraných výrobků, které podléhají spotřební dani.*

59. *Za této situace by tak již bylo bezpředmětným, aby se žalovaný dále zabýval úlohou shora uvedených osob, protože tyto osoby by již s ohledem na aktuální situaci nemohly žalovaného dovést k identitě „neznámého asi padesátiletého muže“, který si měl údajně prostory hangáru podnajmout. Stejně tak nelze považovat V. K. ani V. D. za osoby, které mají ke zboží užší vztah než žalobce (podle všeho se pohybovali v prostorách hangáru pouze při naskladnění zboží a tím jejich úloha skončila), pročez je nelze označit za plátce daně.“*
60. Žalobce dále namítal neprošetření etiket na zajištěných lahvích a dále kolků na lahvích. Kolky jsou ceninami, které jsou číselně evidovány, a tak by mělo být dohledatelné, komu byly, kým a v jakém množství vydány a zda šlo o kolky pravé. Je však pravdou, že ze správního spisu vyplývá, že se celní orgány zabývaly pouze etiketami na zajištěných lahvích, když zajištěné lihoviny byly označeny jako výrobky Likérky Drak s.r.o., popř. výrobky PIXAR s.r.o. Bez ohledu na to, že na plátcovství spotřební daně a povinnost k náhradě nákladů na fyzickou likvidaci zabraného lihu nemá vliv to, jakými etiketami jsou zajištěné lihoviny označeny (např. etikety mohl nalepit kdokoli), celní úřad zjišťoval u obou společností jejich vztah k zajištěným lihovinám. Žádný vztah však nebyl potvrzen, Likérka Drak se od nich zcela distancovala. Ke kolkům na lahvích žalovaný ani celní úřad nic podezřelého nezjistili, resp. nic konkrétního neuvedli. Je možné, že osoba, která lihoviny do hangáru nechala dopravit, je také okolkovala, nicméně pokud by šlo o kolky falešné, nebylo by možné dohledat skutečného vlastníka, a tedy ani plátce spotřební daně z lihu nebo povinného k náhradě nákladů na fyzickou likvidaci zabraného lihu. I přes úsilí celních orgánů by zřejmě skuteční pachatelé, vlastníci a povinní plátcí zůstali nadále skryti.
61. Žalobce také namítal, že neměl žádnou možnost přesvědčit se o charakteru zajištěných vybraných výrobků a ověřit tak jejich totožnost, množství, druh, obsah etanolu, ani zda podléhají nějaké sazbě spotřební daně. Za tím účelem mu nebyly včas předloženy vzorky a ani výsledky z CTL. K tomu však žalovaný správně uvedl, že pokud žalobce zmínil uvedené námitky v souvislosti s rozhodnutím o zajištění zboží po jeho zabrání, pak tato řízení již byla pravomocně ukončena. Tyto námitky měly být včas směřovány proti rozhodnutí o zajištění vybraných výrobků a nelze je přezkoumávat až nyní v rámci žaloby směřující proti jinému správnímu rozhodnutí. Předmětem nyní přezkoumávaného správního rozhodnutí bylo předepsání náhrady nákladů na zničení vybraných výrobků žalobci, a to z toho titulu, že vybrané výrobky byly u něj zjištěny. V žalobě toto žalobce komentoval tak, že jelikož nebyl vlastníkem zajištěného zboží, nepokládal za nutné rozhodnutí o jeho zajištění zpochybňovat. Ani nevěděl, jaké zboží bylo v hangáru uloženo. Žalobce sice podal odvolání proti rozhodnutí o zajištění zboží, avšak učinil tak opožděně, pročez jej pak vzal zpět. Přesto obsah opožděného odvolání, směřující proti totožnosti vybraných výrobků co do jejich druhu a množství (proti pravomocnému rozhodnutí o zajištění vybraných výrobků), nemohl být následně projednáván v řízení o náhradě nákladů na zničení těchto vybraných výrobků.
62. Nad rámec výše uvedeného krajský soud ze správního spisu k otázce totožnosti zajištěných vybraných výrobků zjistil, že vybrané výrobky byly zajištěny nejprve u společnosti Cis-Air International, spol. s r.o., pak byly provedeny odběry vzorků, tyto vzorky byly následně analyzovány v CTL, která je akreditovanou a certifikovanou laboratoří dle národních i mezinárodních norem, a zároveň je soudně technickou laboratoří. Provedenou analýzou odebraných vzorků byl prokázán kontrolovaný druh lihoviny a deklarovaná

lihovitost uvedená na etiketách jednotlivých obalů. Rozdíly mezi naměřenou hodnotou skutečného obsahu etanolu (včetně nejistoty měření) a údajem uváděným na obalech zajištěných lihovin se lišily o cca 2 % obj. etanolu. Údaje, které byly uvedeny v protokolu o zajištění vybraných výrobků, jenž byl s žalobcem sepsán dne 13. 5. 2013, a v rozhodnutí o zajištění vybraných výrobků ze dne 16. 5. 2013, jsou údaji zjištěnými na základě analýzy CTL a žalobce měl možnost se s nimi seznámit.

VIII. Závěr a náklady řízení

63. Soud tedy shledal námitky žalobce neopodstatněnými. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí soud přihlížet z úřední povinnosti, zamítl žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s.
64. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož nestanovili tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Kasační stížnost je však nepřipustná proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu.

Brno 1. prosince 2020

JUDr. Zuzana Bystřická, v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
B. Z.